

Nr 341.

Av herr **Petersson, Emil**, och herr **Nordenson**, i anledning av
*Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om
ändring i taxeringsförordningen den 28 september 1928
(nr 379), m. m.*

I en den 9 sistlidne februari dagtecknad proposition, nr 64, har Kungl. Maj:t framlagt förslag till förordning om ändring i taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379), m. m., innefattande bland annat förslag om inrättande av en riksskattenämnd.

Innehållet i propositionen överensstämmer i huvudsak med det i 1947 års taxeringssakkunnigas betänkande (SOU 1949:62) framlagda förslaget om inrättande av en sådan nämnd. I vissa avseenden, till en del av genomgripande betydelse, innebär propositionen emellertid avvikelser från de sakkunnigas förslag. Dessa avvikelser hänföra sig i främsta rummet till nämndens sammansättning.

Härom anföra de sakkunniga, bland annat, att ordföranden och två ledamöter med hänsyn till arten av nämndens verksamhet borde vara lagfarna samt dessutom erfarna i domarvärv eller taxeringsarbete och även i övrigt besitta sådana egenskaper, som göra dem lämpliga för uppgiften. Vad särskilt angår ordföranden syntes på grund av de särskilda åligganden, som enligt förslaget skulle ankomma på denne, böra tillses, att till uppgiften förvärvades en med taxeringsförfarandet väl förtrogen person och att anställningsformen och avlöningsförmånerna så bestämdes, att till uppdraget kunde förvärvas en verkligt framstående kraft, som vore villig att kvarstå under en följd av år. Med hänsyn till omfattningen av ordförandens arbetsbörda syntes det vara uteslutet, att uppdraget i fråga kunde anordnas såsom en bisyssla. Uppdraget borde därför organiseras och avlönas såsom heltidstjänst.

I propositionen anföres emellertid beträffande ordförandens anställningsförhållanden, att befattningen möjligen framdeles kunde befinnas böra anordnas såsom heltidssyssla men att i allt fall tills vidare syntes böra prövas en anordning med allenast deltidstjänstgörande ordförande. Såsom skäl för denna uppfattning anför finansministern allenast, att han särskilt beaktat, att den av de sakkunniga förordade uppgiften för nämndens ordförande att meddela taxeringsintendenten besvärstillstånd icke föreslås skola ifrågakomma, varjämte han erinrar om att anordningen med deltidstjänstgörande ordförande även anknöte till den organisation, som gällt beträffande centrala krigskonjunkturskattenämnden samt centrala omsättningskattenämnden och som för närvarande tillämpades för centrala uppördsnämnden.

Vad angår hänvisningen till de ovanberörda nämnderna kan omfattningen av deras verksamhetsområden enligt vår mening på intet sätt jämföras med den

föreslagna riksskattenämndens. Denna föreslås ju skola bemyndigas utöva en rådgivande och vägledande verksamhet beträffande den direkta beskattningen i dess helhet samt därjämte att på begäran meddela skattskyldig bindande förhandsbesked i vissa frågor rörande denna beskattning. Det sätt, på vilket nämnden kommer att fullgöra dessa uppgifter, får med den höjd de direkta skatterna nu ha den största betydelse — direkt eller indirekt — för samtliga till sådan skatt skattskyldiga medborgare. De beskattningsfrågor, nämnden skall handlägga, komma att beröra hela vårt ekonomiska liv, såsom jordbruk och skogsbruk, industri och hantverk, handel och transportväsende. De komma att avse icke blott tolkningen av de materiella beskattningsreglerna, vilka ofta lämna rum för vitt skilda tolkningar, utan även den enligt vad erfarenheten visar synnerligen svårösta frågan om taxeringskontrollens effektivisering och lämpliga anordnande, en fråga, som förutsätter ett omsorgsfullt avvägande mellan, å ena sidan, det allmännas — och därmed samtliga lojala skattskyldigas — intresse av att nuvarande bristfälligheter i taxeringskontrollen avhjälpas och, å andra sidan, den enskilde medborgarens befogade intresse av att hans uppgiftsskyldighet till ledning för egen och andras taxering icke göres över hövan betungande och att skäliga krav på rättsskydd för den enskilde individen icke åsidosätts.

Det ligger vikt uppå, att den högsta ledningen vid fullgörandet av uppgifter av denna omfattande och grannlaga natur, på sätt de sakkunniga anført, anförts åt en med taxeringsförfarandet väl förtrogen och verkligt framstående kraft. Föga vore emellertid vunnet, om till ordförande utsåges en person, som väl fyllde berörda högt ställda krav på personliga kvalifikationer men icke bereddes tillfälle att helt ägna sig åt befattningen utan nödgades sköta denna såsom en bisyssla vid sidan av annan huvudsaklig verksamhet. Följden bleve utan tvivel, att den verkliga ledningen av nämndens verksamhet komme att överflyttas på byråchefen. Denna befattning är emellertid avsedd att bli en övergångstjänst till annan befattning inom taxeringsorganisationen eller skattedomstolarna. Även om man till innehavare därav skulle lyckas erhålla en person med mycket goda kvalifikationer, vore en dylik utveckling ägnad väcka allvarliga betänkligheter.

I motsats till departementschefen hålla vi före, att det just vid igångsättandet och organisationen av nämndens verksamhet är särskilt angeläget, att ordföranden blir heltidsanställd. Självfallet måste förutsättas, att ordföranden genom sin föregående verksamhet förvärvat god erfarenhet rörande praktiskt taxeringsarbete eller arbete inom skattedomstolarna, helst båda slagen av sådan verksamhet. Endast under förutsättning att detta är fallet samt att ordföranden får tillfälle att helt ägna sig åt ledningen av nämndens arbete kan han framträda såsom en sådan auktoritet på taxeringsområdet, som utgör ett oavvisligt villkor för att slitningar mellan nämnden, de lokala organen och skattedomsolarna icke skola uppkomma och att nämnden väl skall fylla sin uppgift.

Vidare bör bemärkas, att förhållandena på taxeringsområdet för närvarande äro sådana, att åtskilliga på nämnden ankommande arbetsuppgifter — icke

minst avseende enhetlig värdering av naturaförmåner m. m. och taxeringskontrollens effektivisering — framstå såsom trängande. Vissa ifrågasatta ändringar i skatteförfattningarna, utöver de i propositionen angivna, såsom nya grunder för skogstaxering, frågorna om avdrag vid taxering för studiekostnader och familjebolagens beskattning kunna befaras förorsaka nämnden en icke ringa arbetsbelastning under den närmaste tiden. I åtskilliga fall torde vidare rörelseidkare och andra för närvarande låta anstå med tilltänkta affärstransaktioner i avvaktan på möjligheten att erhålla bindande förhandsbesked rörande därmed sammanhängande beskattningsfrågor. Ansökningarna om sådana besked kunna därför förväntas bli jämförelsevis talrika under nämndens första verksamhetstid.

Med hänsyn till ovan angivna förhållanden råder det enligt vår mening ingen tvekan därom, att uppdraget såsom ordförande i riksskattenämnden kommer att kräva befattningshavarens hela arbetskraft, om denne skall kunna utöva den verkliga ledningen av nämnden och dess kansli, kunna följa utvecklingen på det direkta beskattningsområdet på sådant sätt, som för uppdragets behöriga fullgörande erfordras, bibehålla den kännedom om författningar och praxis samt taxeringsmyndigheternas arbetssätt, som är nödvändig för ett självständigt ställningstagande i uppkommande frågor, icke minst vid meddelande av förhandsbesked, samt jämväl taga av förhållandena påkallade initiativ till förbättringar i olika avseenden å beskattningsområdet. Det sagda gäller enligt vår mening även om åt ordföranden icke tillika uppdrages att övervaka, att taxeringsintendent icke i oträngt mål överklagar kammarrättens utslag.

Den minskning i statsutgifterna i förhållande till vad de sakkunniga beräknat, som genom den ifrågavarande befattningens anordnande såsom deltidssyssla skulle vinnas, uppgår till omkring 20 000 kronor. Om ordföranden i riksskattenämnden åläggas att tillika utan särskild ersättning vara ordförande i den centrala upphördsnämnden, reduceras ytterligare frågans statsfinansiella betydelse. Även andra skäl tala för en sådan anordning.

Vi äro för vår del av den bestämda uppfattningen, att den föreslagna riksskattenämnden och dess kansli icke under några förhållanden böra tillåtas växa ut till ett nytt dyrbart ämbetsverk. Måhända bottnar förslaget om ordförandens deltidsanställning ytterst i samma uppfattning. Mot detta antagande strider emellertid departementschefens uttalande, att befattningen såsom ordförande möjligen framdeles kan befinnas böra anordnas såsom heltidssyssla men att man i allt fall tills vidare bör pröva en anordning med allenast deltidstjänstgörande ordförande. Enligt vår mening skapas dock den bästa garantien mot att nämndens kansli utvecklas till ett nytt ämbetsverk därigenom, att nämndens ordförande får möjlighet att själv utöva den verkliga ledningen både av nämnden och kansliet och redan från början sovra nämndens och kansliets arbetsuppgifter samt verkställa gränsdragningen emellan dessa uppgifter och de, vilka skola ankomma på de lokala organen. Därvid måste ovillkorligen tillses, att nämnden och kansliet icke belastas med arbetsuppgifter, som kräva annat än möjligen

rent tillfällig personalförstärkning. Det ligger i sakens natur, att ordföranden är bättre lämpad för en dylik grannliga gränsdragning än byråchefen. Med en deltidсанställd ordförande kan det emellertid tagas för visst, att ledningen även i detta avseende kommer att glida över på byråchefen.

Under återopande av ovan anförda skäl vilja vi förorda, att ordföranden i riksskattenämnden i överensstämmelse med de sakkunnigas förslag måtte beredas heltidsanställning och avlönas enligt samma grunder, som gälla eller komma att gälla för ordföranden i arbetsdomstolen.

Det i propositionen framlagda förslaget rörande nämndens sammansättning avviker även i ett annat betydelsefullt hänseende från de sakkunnigas förslag. Enligt sistnämnda förslag skulle av nämndens sju ledamöter tre vara lagfarna, nämligen ordföranden, vice ordföranden och ytterligare en ledamot. Återstående fyra ledamöter skulle utses så, att kännedom om förhållandena inom olika förvärvsområden komme att förefinnas hos nämnden.

Enligt det i propositionen framlagda förslaget uppställs däremot ovillkorligt krav på lagfarenhet allenast såvitt angår ordföranden. Såväl för vice ordföranden som för ytterligare två av nämndens ledamöter gäller, att dessa antingen skola vara lagfarna eller ha avlagt examen vid handelshögskola samt tillika att de skola vara erfarna i domarvärv eller i administrativ verksamhet. De återstående tre ledamöterna förutsättas skola besitta sakkunskap inom olika områden av förvärvslivet.

Om det i propositionen framlagda förslaget lagfästes, föreligger således ingen garanti för att nämnden icke kommer att få en sådan sammansättning, att ordföranden ensam blir lagfaren ledamot. Vid inträffande förfall för ordföranden skulle således den situationen kunna uppkomma, att nämnden komme att sakna lagfaren ledamot. Det i propositionen framlagda förslaget i denna del framstår såsom desto mer anmärkningsvärt som departementschefen (s. 111) förklarar, att han icke kan ansluta sig till de sakkunnigas uppfattning, att förfarandet inför riksskattenämnden i fråga om förhandsbeskeden icke bör givas karaktär av process. Det synes honom tvärtom angeläget, att så i viss utsträckning sker, och han förklarar sig instämma i kammarrättens uppfattning, att riksskattenämndens beskedgivande verksamhet i princip bör göras likartad med domstolarnas dömande verksamhet samt att, såsom jämväl de sakkunniga framhållit, meddelande av förhandsbesked kan sägas innebära utbrytande ur den ordinarie processen av en specialfråga.

Genom den direkta beskattningen av inkomst och förmögenhet överföres för närvarande en mycket betydande del av nationalinkomsten från medborgarna till det allmänna. Den del av den enskilde medborgarens inkomst, som må tagas i anspråk för dylika skatter, har maximerats till 80 % av inkomsten, en maximigräns som dock icke är ovillkorlig. För mycket stora medborgargrupper tages över 1/3 av de skattskyldigas inkomster i anspråk för nämnda ändamål, och dessa grupper bliva genom den fortgående penningvärdeförsämringen allt talrikare. De ifrågavarande betydande ingreppen, vilka ofta få avgörande infly-

tande på den enskilde medborgarens ekonomi, verkställas såsom ovan framhållits med tillämpning av understundom mycket svårtolkade bestämmelser och regleras till icke ringa del genom praxis. Det är under sådana förhållanden en samhällelig angelägenhet av utomordentlig vikt, att medborgarna garanteras allt det rättsskydd vid tillämpningen av skattelagarna som det är möjligt att åstadkomma. Den garanti i detta avseende, som ligger i kravet på lagfarenhet hos de lagtillämpande organen, bör icke underskattas. Den av de sakkunniga föreslagna sammansättningen av riksskattenämnden, vars uppgift väsentligen avser att främja skatte- och taxeringsförfattningarnas rätta tillämpning, är av ovan anförda skäl enligt vår mening avgjort att föredraga framför det i propositionen framlagda förslaget, och vi förorda, att de sakkunnigas förslag även i sistnämnda del måtte lagfästas.

Vi vilja understryka, att kravet på lagfarenhet själfallet icke innebär, att icke även skatteteknisk sakkunskap måste krävas av de ifrågavarande ledamöterna.

Vad härefter angår den svårlösta frågan om förfarandet vid meddelande av bindande förhandsbesked ha de sakkunniga å s. 105—114 lämnat en utförlig redogörelse för de skäl, som legat till grund för det av dem framlagda förslaget i denna del. Vi hänvisa till denna redogörelse, som giver en god bild av de svårigheter, det därvid gäller att bemästra. De höga skattesatserna medföra ett alltmer trängande behov av bindande förhandsbesked i de ofta svårbedömda skattefrågorna. Sådana förhandsbesked äro i första hand ägnade att minska olägenheterna för de skattskyldiga av ovisshet om beskattningsreglernas innebörd eller tillämpning. Men de kunna jämväl så till vida bidraga till en begränsning av den nuvarande skattebelastningens produktionshämmande verkningar, att ovissheten om de skatteutgifter, som skola upptagas i en förhandskalkyl rörande planerad verksamhet eller andra tilltänkta affärstransaktioner, åtminstone i huvudsak undanröjes, så att den återhållande faktor å det enskilda initiativet, denna ovisshet innebär, blir eliminerad.

För att syftet med den föreslagna anordningen skall vinnas, är det emellertid nödvändigt, att definitivt besked kan erhållas så snabbt som ur affärsmässiga synpunkter är påkallat. Inom näringslivet är det ofta nödvändigt att ifrågasatta åtgärder av skilda slag mycket snabbt komma till utförande. De sakkunnigas förslag synes tillgodose önskemålet om ett snabbt besked i den utsträckning detta av praktiska skäl är möjligt, medan så icke kan anses vara fallet med det i propositionen framlagda förslaget. Anledningen härtill är att söka *dels* i de i viss mån olika bestämmelserna rörande den förberedande behandlingen hos nämnden som föreslagits av de sakkunniga och i propositionen, *dels ock* däri, att rätt till besvär över ett av nämnden meddelat förhandsbesked, i motsats till vad fallet är enligt de sakkunnigas förslag, i propositionen föreslås skola tillkomma vederbörande taxeringsintendent, kommun, municiepalsamhälle och lands-ting.

Vad den förberedande behandlingen angår ha de sakkunniga föreslagit, att

byråchefen skall avgiva utlåtande över ansökning om förhandsbesked efter hörande, om det befinnes erforderligt, av den taxeringsintendent, som är behörig att taga befattning med sökandens taxering. Om ansökningen avser fråga av särskilt intresse för kommun, föreslås jämväl denna skola höras.

Genom att förfarandet i nämnden således icke får karaktär av process, ha de sakkunniga lyckats träffa en sådan anordning, att ett brådskannde förhandsbesked i förekommande fall snabbt skall kunna erhållas. Detta syfte vinnes därigenom, att någon ovillkorlig skyldighet för nämnden att höra representant för de fiskalska intressena icke föreskrives. Däremot har, enligt vad de sakkunniga framhålla, byråchefens erfarenhet ansetts böra utnyttjas väsentligen i det syftet, att den i ansökningen avsedda frågan skall bli belyst jämväl ur andra synpunkter än som framförts av sökanden. Att höra vederbörande kommun över ansökningen torde enligt de sakkunnigas uppfattning endast vara erforderligt i sådana fall där fråga, varom förhandsbesked begäres, avser rätt beskattningsort eller eljest är av beskaffenhet, att dess avgörande är av synnerlig vikt för kommunen.

I propositionen föreslås däremot ovillkorlig skyldighet för nämnden att utställa ansökningen till delgivning med vederbörande taxeringsintendent, som har att däröver avgiva yttrande. Möjligheten, att då så befinnes påkallat meddela ett snabbt besked, har därigenom i icke ringa mån beskurets, helst som någon tid för avgivande av intendentens yttrande icke föreskrivits.

I fråga om rätten att anföra besvär över ett av riksskattenämnden meddelat förhandsbesked anföra de sakkunniga, att det bör beaktas, att nämnden förutsättes skola gentemot taxeringsmyndigheterna besitta sådan auktoritet, att av nämnden i utfärdade anvisningar och avgivna yttranden meddelade råd komma att följas av underordnade myndigheter. Det skulle förvisso, framhålla de sakkunniga, framstå som en egendomlig anordning om taxeringsintendenten, samtidigt som han skulle anse sig böra i sitt taxeringsarbete följa av nämnden till ledning för taxeringsmyndigheterna meddelade råd, skulle ha att pröva riktigheten av nämndens förhandsbesked. De sakkunniga anse ej heller någon anledning föreligga att stadga rätt för kommunen att överklaga av riksskattenämnden meddelade förhandsbesked. De kommunala intressena synas vara tillräckligt tillgodosedda genom föreskriften om att byråchefen, där det befinnes erforderligt, över ansökningen skall höra den kommun, som därav beröres.

Departementschefens förslag, att besvär rätt över förhandsbesked skall tillkomma taxeringsintendenten, synes ha föranletts av de synpunkter, som framförts i kammarrättens yttrande över de sakkunnigas förslag. Kammarrätten har anfört, att vid en sådan fastställsetalan inom taxeringsprocessen, som meddelandet av förhandsbesked innebure, vore det av största vikt att i princip samma grundsatser i fråga om förfarandet iakttoges som de, vilka beskattningsdomstolarna i sin verksamhet tillämpade, så att ansökning om förhandsbesked underkastades en allsidig och domstolsmässig prövning. Detta vore särskilt påkallat med hänsyn till att dylik ansökning ofta torde komma att avse skattefråga av särskilt stor ekonomisk betydelse. Processen borde vara fullt ut kontradiktorisk

och giva fulla möjligheter åt vederbörande taxeringsintendent och kommun att få sina synpunkter beaktade.

Det i propositionen framlagda förslaget innebär, att man orubbligt fasthåller vid kontradiktoriska processuella principer även såvitt angår ovillkorlig rätt för det allmännas lokala representanter att till högsta instans fullfölja talan, detta i motsats till vad som gäller exempelvis i straffprocessen. Med hänsyn till den ställning, riksskattenämnden enligt de sakkunnigas ovan återgivna uttalanden förutsättes skola intaga i förhållande till de lokala taxeringsmyndigheterna, synes det oss kunna ifrågasättas, huruvida en dylik ståndpunkt ens ur rent principiella synpunkter i detta fall är befogad. Då härtill kommer, att ett dylikt orubbligt fasthållande vid de för den kontradiktatoriska processen gällande principerna äventyrar det med förhandsbeskedet avsedda syftet, synas oss de av de sakkunniga förordade avvikelserna därifrån vara väl motiverade.

Vi förorda således, att frågan såväl om förfarandet i nämnden vid prövning av förhandsbesked som om rätten att överklaga dylika besked löses i enlighet med vad de sakkunniga i sådant avseende föreslagit.

Om likväl det i propositionen framlagda förslaget i denna del lägges till grund för lagstiftning, bör detta, för att syftet med anordningen icke skall förfelas, under alla förhållanden kompletteras med bestämmelser, ägnade att möjliggöra ett snabbt avgörande av ifrågavarande ärenden. I sådant avseende synes böra föreskrivas, att taxeringsintendentens och i förekommande fall vederbörande kommuns yttranden över ansökningar om förhandsbesked skola avgivas skyndsamt och, om icke riksskattenämndens ordförande för visst fall annorlunda förordnar, senast inom åtta dagar efter erhållen del av ansökningen, samt att taxeringsintendenten — liksom ock kommun, municipalsamhälle och lands-ting, därest ifrågavarande besvärsmätt trots de starka skäl som tala däremot skulle medgivas desssa — för bibehållande av besvärsmätten skola vara pliktiga anmäla missnöje med förhandsbeskedet å riksskattenämndens kansli inom åtta dagar efter delgivningen därav.

Under återopande av vad vi sålunda anfört hemställa vi,

att riksdagen med beaktande jämväl i övrigt av våra ovan framförda synpunkter för sin del måtte besluta, att nedannämnde i Kungl. Maj:ts proposition, nr 64, med förslag till förordning om ändring i taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379), m. m. föreslagna författningsrum skola erhålla följande lydelse:

Taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).

75 § lika med propositionen.

107 § „ „ „

116 § „ „ „

6 Kap.

135 a §

1 mom. lika med propositionen.

2 mom. Nämnden utgöres av ordförande och sex ledamöter, vilka utses, ordföranden för viss tid och ledamöterna för en tid av fyra år. En av ledamöterna skall förordnas till vice ordförande att vid förfall för ordföranden tjänstgöra i hans ställe.

Ordföranden samt vice ordföranden och ytterligare en av nämndens ledamöter skola vara lagfarna. De skola tillika vara erfarna i domarvärv eller eljest väl skickade för sin uppgift. Övriga ledamöter skola utses så att kännedom om förhållandena inom olika förvärvsgrenar kommer att förefinnas hos nämnden.

För varje ledamot utses två suppleanter, som uppfylla de för ledamoten stadgade behörighetsvillkoren.

Förordnande såsom ledamot eller suppleant kan när som helst återkallas. Avgår ledamot eller suppleant, skall annan förordnas för återstående delen av den tid, för vilken den avgångne var utsedd.

3 mom. lika med propositionen.

4 mom. Närmare föreskrifter rörande nämndens verksamhet meddelas av Kungl. Maj:t.

Förordning om rätt att av riksskattenämnden erhålla förhandsbesked i taxeringsfrågor.

1 § lika med propositionen.

2 § „ „ „

3 §. Över inkommen ansökning avgiver byråchefen hos riksskattenämnden utlåtande till nämnden efter hörande, om det finnes erforderligt, av taxeringsintendent, som är behörig att taga befattning med sökandens ifrågavarande taxering. Avser ansökningen fråga av särskilt intresse för kommun, må jämväl denna höras.

Riksskattenämnden må, där det finnes lämpligt, bereda sökanden tillfälle att muntligt utföra sin talan i nämnden.

4 § lika med propositionen.

5 §. Riksskattenämndens beslut upptages i nämndens protokoll och meddelas sökanden genom utdrag av protokollet, som i rekommenderat brev med allmänna posten översändes till sökanden under uppgiven eller eljest känd adress. Å protokollutdraget skall finnas angivet vad den sökande har att iakttaga vid anförande av besvär över beslutet.

6 §. Över beslut, varigenom riksskattenämnden meddelat förhandsbesked, må besvär anföras av sökanden. Besvär som nu

sagts skola upptagas och slutgiltigt avgöras av kammarrätten, därest förhandsbeskedet rör tillämpning av 6 § 1 mom., 7, 8, 9, 10, 11 eller 12 § kommunalskattelagen, och av Kungl. Maj:t, därest förhandsbeskedet avser annan fråga.

Besvärerna skola, vid påföljd att de eljest icke upptagas till prövning, vara ingivna till riksskattenämndens kansli inom en månad från den dag, då sökanden erhöll del av beslutet.

Vid besvärerna skola vara fogade utdrag av riksskattenämndens protokoll med det överklagade beslutet ävensom all den utredning, klaganden vill åberopa till stöd för ändringssökandet.

Över beslut, varigenom riksskattenämnden avvisat ansökan om förhandsbesked, må besvär ej anföras.

7 §. Inkomna besvär skola av riksskattenämnden, efter hörande av kanslichefen, skyndsamt jämte eget utlåtande av nämnden ävensom de av nämnden prövade handlingarna överlämnas till finansdepartementet, därest prövningen av besvärerna ankommer på Kungl. Maj:t, och eljest till kammarrätten.

8 § lika med propositionen.

9 § ” ” ”

10 § ” ” ”

11 § ” ” ”

12 § ” ” ”

Lag angående ändrad lydelse av 17 § lagen den 28 maj 1937 (nr 249) om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar.

17 § lika med propositionen.

Stockholm den 10 mars 1951.

Emil Petersson.

Harald Nordenson.